

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 1010/2018
27.09.2018. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Радослава Петровића, Миролуба Томића, Маје Ковачевић Томић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Марином Пандуровић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Предрага Ђорђевића, због кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Предрага Ђорђевића, адвоката Александре Петровић, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 209/17 од 01.03.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 573/18 од 18.06.2018. године, на седници већа одржаној 27.09.2018. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Предрага Ђорђевића, адвоката Александре Петровић, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К 209/17 од 01.03.2018. године и Апелационог суда у Београду Кж1 573/18 од 18.06.2018. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ** као недозвољен.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К 209/17 од 01.03.2018. године, између осталих, окривљени Предраг Ђорђевић, оглашен је кривим због извршења кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога у саизвршилаштву из члана 246. став 1. у вези члана 33. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 3 (три) године и 6 (шест) месеци, у коју му се урачунава време проведено у притвору од 14.02.2017. године до 01.03.2018. године. Окривљеном је изречена мера безбедности обавезно лечење наркомана, која ће се извршити у заводу за извршење казне или одговарајућој здравственој или другој специјализованој установи и трајаће док постоји потреба за лечењем, али не дуже од три године, с тим да мера изречена уз казну затвора може трајати дуже од времена изречене казне, али њено укупно трајање не може бити дуже од три године. Истом пресудом је одређено да се време проведено у установи за лечење, урачунава у казну затвора. Такође, окривљеном Предрагу Ђорђевићу је

изречена и мера безбедности одузимање предмета и то једног грама опојне дроге хероин као базе са разблаживачима. Окривљени је обавезан да на име трошкова поступка, и то на име вештачења, плати износ од 137.281,04 динара, на рачун Вишег јавног тужилаштва у Београду, као и да суду на име судског паушала плати износ од 5.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности наведене пресуде, под претњом принудног извршења. Окривљени је обавезан и на плаћање трошкова браниоца по службеној дужности, о чијој висини је одређено да ће суд одлучити накнадно, посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 573/18 од 18.06.2018. године, поводом жалбе браниоца окривљеног АА, адвоката Александра Петровића, а по службеној дужности, преиначена је пресуда Вишег суда у Београду К 209/17 од 01.03.2018. године, само у погледу одлуке о кривичној санкцији у односу на окривљеног АА, док су жалбе заменика јавног тужиоца Вишег јавног тужилаштва у Београду, браниоца окривљеног АА, адвоката Алесандра Петровића и браниоца окривљеног Предрага Ђорђевића, адвоката Александре Петровић, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, бранилац окривљеног Предрага Ђорђевића, адвокат Александра Петровић, благовремено је поднела захтев за заштиту законитости у смислу члана 485. став 4. ЗКП, а због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење или преиначи побијану пресуду Апелационог суда у Београду и окривљеног Предрага Ђорђевића ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче да се побијане пресуде заснивају на доказу на коме се по закону не могу заснивати, те у том смислу као незаконит доказ означава записник о претресању стана и других просторија МУП РС, ДП, ПУ за град Београд, УКП IV Одељење од 14.02.2017. године, сматрајући да је реч о незаконитом доказу из разлога што су према мишљењу браниоца, полицијски службеници приликом предузимања доказне радње претресања, прекорачили границе својих овлашћења, тако што су поступали супротно наредби за претрес судије за претходни поступак Вишег суда у Београду Кпп Пов 172/17 од 13.02.2017. године, будући да је у конкретном случају извршен претрес целог кафића, као и помоћних просторија кафића које припадају „ББ“, иако према наводима захтева, у наредби стоји да се има извршити само претрес просторија у приземљу кафића. Уз то, бранилац сматра да је поменути записник незаконит доказ, и из разлога што је исти сачињен у одсуству браниоца, иако је одбрана у конкретном случају обавезна.

Изнетим наводима, иако бранилац формално не означава, по налажењу овог суда, исти указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Међутим, по оцени Врховног касационог суда, ови наводи захтева не могу се прихватити као основани, из разлога што поменути доказ – записник о претресању стана и других просторија, нити сам по себи, нити према начину прибављања, није у супротности са одредбама ЗКП-а. Наиме, претресање стана и других просторија, обављено је на основу претходно прибављене наредбе судије за претходни поступак Кпп Пов 172/17 од 13.02.2017. године, и у свему је извршено у складу са одредбама члана 155-157 ЗКП које регулишу предузимање ове доказне радње. С тим у вези, неосновано бранилац истиче да је предметно претресање извршено супротно наредби суда, јер из списка предмета, и то управо из поменуте наредбе за претрес од 13.02.2017. године, јасно произилази да је наређен претрес угоститељског локала, кафића „ВВ“ у ..., тј. да у наредби нису опредељиване просторије кафића, него је наређен претрес целог кафића, а што дакле, подразумева све просторије где се кафић налази, па самим тим укључује и помоћне просторије, у којима је у конкретном случају претресање и извршено. Такође, пре предузимања ове доказне радње, тј. пре почетка претресања предметних просторија, окривљени је сходно члану 156. став 2. ЗКП прописно поучен о свом праву да узме адвоката, односно браниоца који може присуствовати претресању, што је на записнику и констатовано, па како окривљени није захтевао присуство браниоца, то бранилац у смислу наведене законске одредбе, није ни био у обавези да буде присутан приликом претреса, нити приликом сачињавања и потписивања записника, па стога записник о претресању стана и других просторија МУП РС, ДП, ПУ за град Београд, УКП IV Одељење од 14.02.2017. године, представља доказ на коме се побијане пресуде могу заснивати.

Из изнетих разлога, по налажењу овог суда, неосновано се у захтеву за заштиту законитости истиче да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Поред тога, у захтеву бранилац формално истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, а у образложењу истог наводи да је суд приликом изрицања казне затвора окривљеном Предрагу Ђорђевићу, као отежавајућу околност узео чињеницу раније осуђиваности окривљеног за истоврсно кривично дело, занемарујући да је у конкретном случају, према наводима захтева, наступила законска рехабилитација и да су предметне осуде морале бити брисане по службеној дужности, због чега бранилац сматра да је тиме учињена повреда кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Изнетим наводима, иако бранилац формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, по налажењу Врховног касационог суда, исти указује на повреду члана 441. став 1. ЗКП.

Такође, у захтеву бранилац износи сопствену анализу и оцену одбране окривљеног Предрага Ђорђевића, закључујући да дрога која је пронађена у његовом џепу, није била намењена продаји, већ за личну употребу окривљеног,

као и да дрога која је критичном приликом пронађена у кафићу, нема никакве везе са окривљеним Предрагом Ђорђевићем, те да исти не зна коме та дрога припада.

Изнетим наводима се, по оцени овог суда, оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због повреде закона из члана 441. став 1. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у побијаним пресудама, то је Врховни касациони суд, захтев браниоца окривљеног Предрага Ђорђевића, у овом делу оценио као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде у односу на одбијајући део на основу члана 491. став 1. ЗКП, а на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП, у делу у коме је захтев браниоца окривљеног одбацио као недозвољен.

Записничар-саветник
Марина Пандуровић,с.р.

Председник већа-судија
Бата Цветковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић